

جھنڈا المہدی

مصنفہ

مولوی محمد اسمٰعیل صاحب مرحوم مصنفہ چٹھی مسیح۔ مسدس ردِ کفارہ وغیرہ ساکن ترگڑی ضلع گوجرانوالہ باہتمام مرزا محمد حسین خلف الرشید مولانا صاحب مرحوم

پبلشر مرزا محمد حسین قادیانی نے اللہ بخش سٹیم پریس قادیان میں باہتمام چودھری اللہ بخش پرنٹر چھپوا کر قادیان سے شائع کیا

بار سوم

قیمت ۱ر

بسم اللہ الرحمن الرحیم ۔ نحمدہ و نصلی علیٰ رسولہ الکریم

مہدی دا جھنڈا

دالبیندا

جھنڈا مہدی دا لِبندا پیا ہولارے
بدر منور دے وانگ دیوے چمکارے

آون ہیٹھ اسدے جیہڑے ربّ دے پیارے
جاون دُور اُس تھیں جو کرماں دے مارے

مُتقی بندے جو آسیس تو اون
دل دے گندے جو پرے پرے جاون

گاون گیت اسدے نیک جو ربّ دے بندے
مندا بولن اوہ جو فطرت دے گندے

جو اَج مہدی دے جھنڈے ہیٹھ نہ آسی
بھلکے حسرت تھیں رو رو کے پچھتاسی

اَج وِچ غفلت دے ویلا وقت گوایا
حاصل کی ہونا پھیر تدوں پچھتایاں

اِک دن مہدی نے جِت لے جانی بازی
روندے رہس اوہ جو موزی تے بازی

مَن لئو مہدی نوں اَج لوکو دل جانوں
کر لئو مولا نوں راضی اہل ایمانوں

ربّ دے بھیجے تھیں ہرگز مُنہ نہ موڑو
اِنہاں لالچیاں مولویاں نوں چھوڑو

اِنہاں لالچیاں مولویاں دیاں گلاں
دغے فریب دیاں گلّاں جھوٹھ زٹلّاں

وانگ یہوداں دے مسلے آپ بناون
ظلم شرارت تھیں ربّ دے ذمّے لاون

چاڑھن عیسےٰؑ نوں خاص اُپر اسمانان
گڈّھن وِچ دھرتی جو سرور انساناں

گڈھن
گاڈھن

ایسی شیطوں نے لٹ لگائی کاری
اگلی پچھلی جو مت گئی انہاں ماری

پڑھن محمدؐ دا کلمہ صاف زبانوں
وچوں عیسےؑ نوں جانن اُچا شانوں

بھاویں موہنوں تے ناں اقرار کریندے
پر حالات انہاں خوب گواہی دیندے

سُنکر من دے ناں مُول قرآن حدیثاں
نال یہودیاں دے پوریاں کردے ریساں

صاف قرآنوں بی ملدی پئی گواہی
مر گیا عیسےؑ جو بندا رب دا سائی

رکوع اکیں[۲۱] تے وچ انتیں[۲۹] پارے
آکھیا مولا جو پڑھ کر ویکھ پیارے

اَلَمۡ نجعل الارض کفاتاہ اَحۡیَاءً وَ اَمۡوَا تاہ

کیا نہیں بنایا اسیں زمین نوں سمیٹنے والی۔ زندیاں اتے مُردیاں نوں

کیا اساں دھرتی دے وچ ایہہ صفتنہ ڈالی
ہو گئی زندیاں تے مُردیاں سا ہمن والی

عیسےؑ مر گیا جے تاں خود دھرتی اندر
پر جے زندہ بی تاں بی گیا نہ انبر

جُثّہ دھرتی تھیں بنیاں تنیاں سارا
وچ اسماناں دے کیکر کرے گذارا

چیز جو دھرتی دی طرف اگاس جائے
اُس نوں جاون تھیں دھرتی روک ہٹائے

رُوح اسماناں دے اوہ جاون اسمانیں
کیکر جا سکدا خاکی جُثّہ فانی

نیکاں لوکاں دے رُوح اسمانیں جاندے
وچ حضوری دے خاص تقرب پاندے

انہاں مولویاں کیہا مخول بنایا
عیسےؑ خاکی نوں جا اسمان چڑھایا

مَرے مرائے دے چاواں دیوچ بھرے
ربدے بھیجے دے نال عداوت کرے
آون احمدیاں اُپر کر کر گھُریاں
اوہ بی انہاں نوں دوروں وڈھن دوڑن
اکثر مُلّاں جو دین فروش نکارے
جیفہ دُنیا تے ڈِگ ڈِگ پین دیوانے
سِدّھے رستے دے وَل نہ ہرگز آون
آپ تے موئے سَن پر لوکاں بی مارن
اتنی شیطوں تے مُول نہ خلق وِگاڑی
لالچ مارے ایہہ حق پسند نہ کردے
بھور پیارے جو ڈھونڈ پھلّاں تے بہندے
شہد عجیبہ پر گُتّے مُول نہ کھاندے
گُتّے ماکھیوں دا قدر نہ مُول پچھانن
لعل جواہر دا قدر گوار نہ جانن
گدھا کتاباں دا کِتنا بھار اُٹھائے

ربّ تَھیں آئے نوں دیکھ کلیجے گھِردے
مَر گئے عیسےٰ دے کارن ہنجوں بھردے
اوہ بی انہاں نوں لاون چوٹاں بُریاں
ایہہ بی راشکیاں خوب انہاندیاں توڑن
جیفہ دُنیا تے ڈِگ ڈِگ پین بے سارے
جیوں وچ گرمیاں دے شمع اُپر پروانے
ہتھوں آوندیاں لوکاں روک ہٹاون
روکن لوکاں نوں لالچ نفساں کارن
جتنی مولویاں کھیتی بنی اُجاڑی
چھوڑ ہدایت نوں راہ اُپٹھے مردے
بھُونڈ نکارے جو وچ غلاظت رہندے
جا مُرداراں تے گُتّے چک چلاندے
گند نجاست نوں اوہ اِک نعمت جانن
منکے کچ دے نُوں قیمتدار سنجھانن
وچ کسے مجلس دے عالم کیہا نہ جائے

بعضے مولوی جو گدھے کتابیں لدّے — شیطوں وانگوں اوہ دھر درگاہوں رَدّے
ایسے مولویاں تھیں تُساں بچکے رہنا — اِنہاں ظالماں دا مُول نہ منّا کہنا
آکھیا مالک نے دسویں وچ سیپارے — نصف سیپارے توں پڑھ کر دیکھ پیارے

یٰاَیُّہَا الَّذِیْنَ اٰمَنُوْا اِنَّ کَثِیْرًا مِّنَ الْاَحْبَارِ وَالرُّھْبَانِ یَاْکُلُوْنَ اموال الناس بالباطل

اے لوگو! جو ایمان لیائے ہو ہوشیار رہو تحقیق بہت مولویاں تے فقیراں تھیں البتہ کھا جاندے ہین مال لوکاں دے نال جھوٹھ

وَیَصُدُّوْنَ عَنْ سَبِیْلِ اللّٰہِ وَالَّذِیْنَ یَکْنِزُوْنَ الذَّھَبَ وَالْفِضَّۃَ وَلَا یُنْفِقُوْنَھَا فِیْ سَبِیْلِ اللّٰہِ

تے بند کردے ہین راہ اللہ دے تھیں تے اوہ لوک جو جمع رکھدے ہین سونا تے چاندی تے نہیں خرچ کردے وچ راہ اللہ دے

فبشرھم بعذاب الیم ۔ یوم یحمیٰ علیہا فی نار جہنم فتکوٰی بہا جباھہم وجنوبہم وظہورہم

پس خبر دے انہاں نوں نال عذاب دردناک دے جس دن تپایا جائیگا اوپر اُسدے وچ اگ دوزخ دے پس داغ دتے جانگے

ھٰذا ما کنزتم لانفسکم فذوقوا ما کنتم تکتمون ۝

نال اُسدے متھے انہاندے تے پٹھاں انہاندیاں ایہہ ہے جو جمع کیتا واسطے جاناں اپنیاں دے۔ پس چکھو تسیں جو ہیسو جمع کردے۔

سُنیو لوکو! جو ہو ایمان لیائے — اِنہاں مُلّانیاں تے فقراں مکر بنائے
یعنی مولوی تے پیر فقیر نکارے — کھاون لوکاندے جھوٹھوں مال ہتیارے
ہور جو رکھدے نے دبکر سونا چاندی — خرچوں راہ رب دے جان انہاندی جاندی
ایسیاں لوکاں نوں خبر عذاب سُنائیں — درداں والا جو سخت عذاب سُنائیں
مال انہاں دوزخ دی وچ تپائے جاسن — پھر وچ متھیاں دے داغ لگائے جاسن
مارن وکھیاں دے وچ تپا کر سیخاں — ہور وچ پٹھاں دے نکل جاون چیخاں

ایہن مال تُساں جمع کر کر رکھے
ایہہ تے ہووے گا حال انہاں وِچ حشر دے
پیراں مکریاں دے پِچھے تُساں نہ جانا
شیطوں خلقت دے گِردے رہندے پھردے
ظاہر دسّن نُوں صورت شکل بزرگاں
وانگوں بگلیاں دے گِن گِن قدم ٹکاندے
بھوندے پھردے ایہہ بُجھّے مارکتیاں
ظاہر صوفیاں دا لایا ہویا باناں
ویکھ انہاں شکلاں نُوں لوک جو بھولے بھالے
ایہہ وِچ دُنیا دے ہین شیطان مجسّم
رکتے کہاون ایہہ ظالم پیرزادے
راہ شریعت دی طرف نہ آون دیندے
سمجھن مہدی دا جس صدقوں لڑ پھڑیا
دینیاں کدے ساں نوں پھر اس نذر نیازاں
ساریاں خدمتاں بی نقدی تے مٹھایاں

اَج اس رکھن دے مزے تُساں ایہہ چکھے
اَج بی کھاندے نے ٹکڑے در بدر دے
اِنہاں شریراں دا دھوکھا مول نہ کھانا
یار پُرانے جیوں وِچھڑے ہوئے چِڑے
وِچوں موذی ایہہ وانگ پُرانیاں گُرگاں
ڈڈّی بِجّھر جو سب ہڑپ کر جاندے
لُٹّن دُنیاں نُوں نال ہزار فریباں
وانگوں کہنے دے تمنیاں ہویا تاناں
پھس پھس جاندے نے وِچ انہاں دے جالے
بھاویں دِسّن دے وِچ انسان مجسّم
رکتے سداون ایہہ مرشد مکراں والے
حق تھیں روکن دے مکر ہزار کریندے
ساڈی پھاہی دے وِچ کدوں پھڑایا
واقف ہو جاسی ساڈیاں ساریاں رازاں
اِنہاں لوکاں تھیں پھر کدوں ہتھ آئیاں

لیا پچھان انہاں مہدی نوں جس ویلے
شیطوں مکراں دے وچ اُستاد سیانا
شیطوں دُنیا نوں پائے وچ گمراہی
پیر تے مولوی جو ربّ تھیں نہ شرماون
راہ خدا دے جاون دیہن نہ لوکاں
ترجمہ پڑھنے تھیں لوکاں منع کریندے
صرف تے نحو بناں ترجمہ مول نہ پڑھنا
مطلب ایہہ ہونا جے اس ترجمہ پڑھیا
سمجھن پڑھ کے ایہہ جد واقف ہو جاسی
صرفاں نحواں دا ہے دریا چوڑیڑا
صرفاں نحواں دے وچ جو عمر لنگھائے
تاں اوہ ترجمہ دا بولے لفظ زبانوں
اینویں ترجمے دا پڑھنا کفر مُریدو
انہاں مُریداں نوں ایسا سبق پڑھایا
ابیضؔ صاحب بی ویکھ انہاں دے کارے

کد پھر آون گے ساڈے وچ جھمیلے
پر انہاں پیراں دے اگے بال انجانا
پر ایہہ اُسنوں بی ڈالن وچ تباہی
نال فریباں دے مال عواماں کھاون
اپنے لالچ دے کارن کردے روکاں
رستے مالک دے وَل نہ جاون دیندے
ترجمہ پڑھ اینویں بیڑی کفر نہ چڑھنا
ساڈیاں ڈھنگاں تے پھیر کدوں ایہہ چڑھیا
پھر وچ پھاہی دے مول نہ قابو آسی
جاون پار اس تھیں لمّاں بہت بکھیڑا
اتنی مدّت اوہ اپنا مغز کھپائے
تاں کجھ ہووے اوہ واقف راز قرانوں
ترجمہ پڑھ اینویں کفر نہ مُول خریدو
شیطوں شودے نوں دور بٹھلایا
دوروں بیٹھا ہی پیا لاحول پکارے

میں بی ٹکراں دے وچ اُستاد دساواں — پر انہاں گوڑوانڈے مول نہ وایے آواں

خوب مُریداں نوں انہاں پڑھائی پٹی — کرماں ماریاں دی تھلّے تھیں جڑھ پٹی

کدیں ہدایت دے رستے وَل نہ آسن — قبضے پیراں تھیں نہیں خلاصی پاسن

چودّیں پارے تے وچ رکوع ستاراں — کیتا مولانے قول نقل کُفّاراں

وَقَالَ الَّذِیْنَ کَفَرُوْا لَا تَسْمَعُوْا لِهٰذَا الْقُرْاٰنِ وَالْغَوْا فِیْهِ لَعَلَّکُمْ تَغْلِبُوْنَ

تے کہیا اُنہاں لوکاں نے جو کافر ہوئے نہ سُنو اس قرآن نوں تے رولا پاؤ وچ اس دے شاید تُسیں غالب آجاؤ

سُنو قرآن جدوں سُنکر رولا پاؤ — اس تجویز دوں ایں شاید غالب آؤ

کافر سُنکے تے رولا پاون کہندے — پر ایہہ مُڈھوں ایں نیڑے جان دیندے

حجّوں روکن دا ایسا ڈھنگ بناندے — اَبْیَض صاحب بی سُن باتاں شرماندے

جد تک مولا دی جان پچھان نہ کریئے — تد تک گھر اُس دے ہرگز قدم نہ دھریئے

جد تک مالک دے نال پریت نہ لایئے — تد تک گھر اُسدے جانا مول نہ چاہیئے

اِتھے نہ لائے جو یاری نال اُس ربّ دے — کیونکر جائے اوہ وِچ زمین عرب دے

یاری لاندیاں اس عمر گذر گئی ساری — حج وَل جاون دی ہوئی نہ مُول تیاری

ترجمہ پڑھنے تھیں نال فریب ہٹایا — حج وَل جاون تھیں مُنہ پکا پرتایا

روک نمازاں دی ایس طرح فرمائی — مگروں لاہن دی ایہہ تجویز سکھائی

جو دم غافل ہو سو دم کافر جانو! — ٹکراں مارن دا نہ کجھ فیض پچھانو

ہردم مولا نوں دل دے وچ چتا رو
یار حقیقی نوں دل دے وچ دھیاؤ
ایسی حکمت تھیں گلوں نماز اُتارن
روزے رکھن بی بہت بڑی دشواری
جہت انساناں دے ہر اک نعمت تازی
ہوندیاں سوندیاں نہ کھانا بات غضب دی
سب کجھ گھر ہوندیاں کھانا مول نہ کھانا
بھکھے مرنے نوں رب بھلا کد چاہے
مرے ستے دیئے کجھ رب دے نام غریباں
روزے رکھن جو دو دو رج کریندے
ایسے چیلیاں نوں ظالم سبق پڑھاون
شیطوں انہاں دے اگے وانگ غلاماں
شیطوں انہاں دی سگوں خوشامد کردا
سکھے انہاں تھیں مکر جو دانن والے
ظاہر دسن نوں بڑے بزرگ تے دانے

پنجاں وقتاں دے وچ نہ ٹکراں
کر کر سجدے ایہہ لوکاں نہ دکھلاؤ
شیطوں جانے کی جو ایہہ مکر چیتارن
اوہ کد چاون گے پنڈ اجیہی بھاری
بھکھے مرنے تے رب نہ ہووے راضی
ناحق کرنی کیوں ایہہ ناشکری رب دی
اینویں جی اپنا مفت پیا ترسانا
مُلاں لوکاں نے مسلے جوڑ بنائے
مرنا خود بھکھیاں ایہہ کم بُرے نصیباں
کیسے روزے ایہہ کی مخول بنیندے
کدیں شریعت دے نیڑے مول نہ آون
وانگ مریداں دے نیوں نیوں کرے سلاماں
رہندا انہاں دا چاکر گولا بردا
وڈیاں مکراں دے ایہن جانن والے
وچوں شیطوں دے نانے اتے پڑنانے

تسبیحاں کسبیاں دا دھوکھا مول نہ کھانا
گوڈڑیاں والے ایہہ سپ سوہنے چمکیلے
کتے تے مرشد ایہہ کتے پیر سداون
رنگ برنگی ایہہ سانگ سوار لیاون
کئی نوشاہیاں دیاں ٹوپیاں پہن وکھاون
گل وچ تسبیحاں تے ہتھیں پہنے گجرے
بعضے رکھدے نے سر تے پھندے لمّے
بعضے پیر دیاں سر تے لٹاں رکھاون
بعضے گودڑیاں رکھدے رنگ برنگی
بعضیاں الفیاں دے اُتّے الف کھچائے
کہندے پھردے نے دم مولا۔دم مولا
بیشک ظاہر تے بات سچّی ایہہ کہندے
اصلی مولا دے نال نہ کوئی تعلّق
پیر تے مرشد ایہہ بن بن سانگ بتیرے
جیکر دنیا دے وچ نہ ہودن چوڑھے

انہاں سپّاں تھیں اپنا آپ بچانا
وچّوں زہراں دے بھرے ہوئے زہریلے
کتے فقیری دے ایہہ ظالم رنگ جماون
کئی چونکرے ایہہ ٹوپ سراں تے پاون
کئی فریبی ایہہ گل وچ الفیاں پاون
روڈ مروڈے جو منّے ہوئے سجرے
بندے شیطوں دے ماں نکرمی جمّے
بعضے دو دو بی سنگ شیطان بناون
لائی انہاں تے ٹاکی مندی چنگی
دنیا لُٹّن نوں نویں فریب بنائے
باہجوں مولا دے ہور تمامی رولا
پر خود دنیا نوں لُٹن دے وچ رہندے
سارے نفساں دے ایہہ فریب تملّق
پھردے دنیا نوچ قزاق لٹیرے
گھر وچ لوکاں دے پر پر ہودن کوڑے

4 ماچھیوں باجھ بھی ڈاہڈی سختی آوے
ایسے لوکاں ندے باجھ نہ بچیا جاوے ::

جیکر دُنیا تھیں سب دھوبی اُٹھ جاون
سبھے وِچ دُنیا ندے موچی ہے نہ کوئی
باہجوں نائیاں دے سب وحشی ہو جاون
درزیاں باہجوں بی مشکل ہووے گذارا
باہجہ لوہاراں بی ایویں بِن ترکھاناں
صاحب علماں ندے بِن سب دُنیاں مُردہ
جیو وِچ دُنیا ندے کوئی طبیب نہ ہووے
جو وِچ دُنیا ندے کیا چنگا کیا مندا
پیر نکارے جو سب دفع ہو جاون
سمجھ نہ آوے ایہہ کِس مرض دا دارو
ڈوبیا دُنیاں نوں انہاں پیر فقیراں
ناحق لوکاں نوں چنبڑ گئے بلائیں
مگروں لاہیاں بی مول نہ مگروں لہندے
راضی رناں دے وِچ رہندے ایہہ مشٹنڈے
گُتیاں رناں بی ہوون آن دوالے
بیٹھن رناں دے وِچ بن کھوہے سالے
پیر فقیراں توں پردہ مُول نہ کرنا

چنگے مندے جو سب تکلیف اُٹھاون
جانوں دُنیاں نوں سخت مصیبت ہوئی
باہجہ جولاہیاں بی کجھ آرام نہ پاون
بِن گھمیاراں بی اوکھا عالم سارا
ہووے دُنیا نوں مشکل جھٹ لنگھانا
علم بغیراں سب مُردہ دل افسردہ
وِچ سب دُنیا دے مچ انھیر کھلووے
ویلے حاجت دے کم آوے ہر بندہ
لوک بیچارے جو شکر بجا لیاون
پھر دے ڈاکو ایہہ سب کسے دے مارو
کد رب سانبھیگا انہاں اُٹھائی گیراں
ڈیرے آلا ندے ہر گھر وِچ رہے چھپا ہیں
زور دھگانے بی آ مارہ تھلا بہندے
کر کر رناں نوں دیہن تعویذ تے گنڈے
ایہہ وِچ رناں دے رانی خاندے سالے
مُنڈے آون جیوں لین نویں مُکلاوے
کیوں جو دوزخ دا پیٹ اِنہاں نے بھرنا

رنت دن آوندیاں نویاں حوراں پرماں
حال حقیقت جو ساری آکھ سُناوٗ
رکیکر خاوند دے نال ہووے پیوندی
حال بیماری دا جد تک پاس حکیماں
درشن پرشن بی خوب کرن بلشرمے
گھر گھر رناں نوں دیندے منڈے کڑیاں
چنگا چوکھا بی دو تن ویلے کھاون
کھیسے پُر کرکے جاون پرت گھراں نوں
لے لے نذراں ایہہ اج تے موجاں کردے
اگلی آیت دے وچ ذکر فرمایا
دوجے پارے دے وِچ رکوعے چوتھے

ہو ہو جاوندیاں ساریاں ہریاں بھریاں
اندر خانے دا بھیت نہ کوئی چھپاوٗ
پیار محبت بی ہور غمی خورسندی
کھول سُنائیے ناں کدہ یاون تفہیماں
نالے گلاں دے لین سواد نکرمے
رہندیاں رناں بی گُردے بنیاں جُڑیاں
نالے نقدی بی لے لے کھیسے پاون
ناریں خوش ہوون ویکھن جدوں نراں نوں
پر جو ہووے گا حال انہاں روز حشر دے
دوہاں فریقاں دا نقشہ کھچ دکھایا
پیر مریداں دا ذکر کیتا رب اوتھے

اذ تبرا الذین اتبعوا من الذین اتبعوا ورا وا العذاب وتقطعت بھم الاسباب

جس وقت بیزار ہو جان گے اور لوک جو تابعداری کیتے گئے انہاں تھیں جو تابعداری کردے سن تے ویکھنگے عذاب تے ٹٹ جانگے نال

وقال الذین اتبعوا لو ان لنا کرۃ فنتبرا منھم کما تبرا و منا کذالک یریھم اللہ اعمالھم حسرات

انہاں دے علاقے تے کہن گے اوہ لوک جو تابعداری کردے سن جیکر ہوندا واسطے پھر جانا بس بیزار ہوندے اسیں انہاں تھیں جس طرح

علیھم وما ھم ط

بیزار ہوئے ساتھیں ایسے طرح دکھائیگا انہاں نوں عمل انہاندے افسوس اُپر انہاندے تے

پیر مریداں تھیں جد کرسن بیزاری
جے کدیں دُنیا دے وچ ملے اساں جانا
پکڑی انہاں نے جیوں سانھتوں بیزاری
کدیں انہاندے نیڑے مول نہ جائیے
اُس دن سبھناں دے جاسن ٹٹ علاقے

کہن مرید تدوں وچ اس ذلت خواری
اوتھے اِک واری جے پھر ہووے ٹکانا
ہوویئے انہاں تھیں اسیں اونویں انکاری
اِنہاں لنبو چڑاں نوں کدیں نہ متھے لائیے
ایس اندر ایہہ دسن سبے اتفاقے

اَج تے مِلدے نے سارے چھبیاں لا کے
اَج تے رکھدے نے مرشد پیر بنا کے
اَج تے لیندے نے ککڑ حلوے کھیراں
اَج تے کھاندے نے سستے مال مُریداں
اَج تے لالچ نوں آ آتھا پنا لاندے
ننگیاں ہون گیاں اُسدن سب کمائیاں
سب اعمال انہاں اُٹھ دکھائے جاسن
حسرت کرکے کھن مُرید اُٹھائیں
کیوں انہاں موذیاں تے خرچ کریندے چاندی
انہاں کمینیاں دے پاس نہ ہرگز بہندے
کیوں انہاں آیاندی ایڈ اجابت کردے
کیوں انہاں آیاں نوں پلنگ وِچھا بہاندے
کیوں انہاں آیاں دا ایڈا آدر کردے
کیوں انہاں ظالماں نوں منگ منگ دُدھ پیاندے
کیوں وِچ دنیا دے دیندے نذر نیازاں
کیوں انہاں آیاندے سنگ نہ ٹھوکر دیندے

اودتھے کھُلّن گے پیار انہاندے جا کے
اُسدن ہوون گے خوب انہاں چاٹ پٹا کے
اُسدن کھُلّن گے حال انہاں پیر فقیراں
مندا ہوویگا اُس دن حال پلیداں
پھیر مریداں تھیں پھر سن مُنہ چھُپاندے
وِچ اس آیت جیوں خبراں ربّ سُنایا
بیٹھے جندڑی نوں روسن تے پچھتاسن
پچھادنیا سی جے انہاں ساڈے تائیں
جے اِسویلے دی بھکھل کدیں پے جاندی
انہاں ذلیلاں نوں دُعا سلام کہندے
کیوں انہاں مکریاں دے اگے چٹّی بھردے
عُمدہ کھانے کیوں رِنھ پکا کھواندے
سنے زنانیاں کیوں ڈردے مُٹھیاں بھردے
دونویں میلے کیوں نت جاہیں پکواندے
کھاندے کویں اسیں وا انہاں بھگبازاں
کدیں نہ بوہے تھیں اندر پیر دھریندے

کیوں انہاں آیا نوں بھلا موہنہ لاندے
کیوں نہ دُوروں ایہہ پڑھ لاحول سُناندے

پر اوہ ویلا تے ہُن سانوں چھل گیا
باجھ افسوساں دے ہتھ وچ کجھ نہ رہیا

یا رب انہاں نوں دیویں سخت سزائیں
پایا انہاں نے سانوں اُلٹیں راہیں

تیرے رستے دے ول نہ آون دتا
سدھے رستے تھیں رکھیا دُور پرتا

ایسیاں پیراں تے مولویاں دے داؤں
بچکر چلیو جے جو ہکا دل راہوں

پیٹ پرستی دے ایہہ سب حیلے کردے
حق دے رستے تھیں روکن نال مکردے

کرلو قہدی دی دلوں مریدی یارو
پھر ایہہ ویلا نہ آوے ہتھ پیارو

خاص خلیفے دی جاکر بیعت کریو
مولا مالک دی بے فرمانیوں ڈریو

جہت اشاعت دے لج لج چندے دیو
رب مناون دا اَج وسیلہ ایہو

وچ حدیثاں دے پیغمبرؐ فرمایا
پیسہ اوہ تیرا جو رب دے راہ لایا

سچّی نیّت دا اوہ اِک پیسہ تیرا
وچ چراگاہ دے جیونکر پلے وچھیرا

اوہ وچھیرا جو پل کر ہووے گھوڑا
اُس اِک پیسے دا اجر ملے بے اوڑا

اینویں مصحف دیوچ مثال بی آئی
صدقے خالص دی ربّ مثال سُنائی

تیجے پارے دے چوتھے وچ رکوعے
خاص رکوعیدے ہے آغاز شروعے

مثل الذین ینفقون اموالهم فی سبیل الله کمثل حبةٍ انبتت سبع سنابل فی
مثال انہاں لوکاں دی جو خرچ کردے ہین مال اپنے وچ راہ اللہ دے۔ مانند مثال دانے دی۔ جو
کلّ سنبلة مائة حبةٍ ۰ والله یضٰعف لمن یشآءُ ۰ والله واسع علیم ۰
اُگاوے بہت سِٹے۔ وچ ہر سِٹے دے سو دانہ۔

اِک اِک سِٹے دے وچ پھر سو دانا
دونے اس تھیں بی جس پر فضل ربانا

ایہہ سمجھاون دے کارن بات بنائی   نہیں تے اجر اُسدے حد حساب نکائی
وچ راہ مولا دے کر کجھ خرچ جوانا   اُپر اسماناں دے کرلے جمع خزانہ
دبیا دھرتی دا وچ دھرتی رہ جاسی   جو آسماناں تے اوہ تیرے کم آسی
کم نہ آون گے دولت مال کمائے   سب ہو جاون گے مرنیں بعد پرائے
پیراں مولویاں آپ ہتھوں کجھ دینا   عیب چھپاتا ایہہ واجب سمجھیا لینا
دِل وچ سمجھن ایہہ دُنیا عاقی تھانہ   مولا مالک دے پاس اساں نہیں جانا
پہلے پارے دے وِچ رکوعے پنجویں   دسّے مولانے حال انہاندے سگویں

اتأمرون النّاس بالبرّ وتنسون انفسکمؕ

دسّو لوکاں نوں کر کر وعظ نصیحت   تے بدعملی تھیں اپنا حال فضیحت
آکھو لوکاں نوں نیک اعمال کماؤ   اپنیاں جاناں نوں ہو بے فکر بھلاؤ
آکھو لوکاں نوں کرو خیر آئیت لوکو   تے خود کجھ دیون تھیں ہتّھاں اپنیاں لکو
بھالو لوکاں تھیں غلہ سونا چاندی   ہتّھوں دیون جان تساڈی جاندی
سچ کماوت ایہہ جوڑی کسے سیانے   مُلّاں لوکاں دے واقفکار پُرانے
کوئی مُلاناں سی وچ ٹوئے ڈِک پیا   کجھ چر ٹوئیدے وِچے ڈِگا رہیا
ہتھ دیہہ میاں جی دیکھ کسے نے کہیا   پر اُنہیں نے ہتھ پچھاں کھچ لیا

ہتھ کرول میرے جیوں جیوں آکھ سُنائے
آخر آکھیا اُس ہتھ میرا لے میاں
لین داناں سُن کے ہتھ اگاں اُس کیتا
بات جو لیوندی بہت اِنہاں خوش آئے
اسمٰعیل میاں چھڈ ہُن لے جھیڑے

تیوں تیوں میاں جی ہتھ پرے لے جائے
سُن اِیہہ میئیں دیاں اکھیں اُگھڑ گیاں
وِینیوں پھڑ اُس نے باہر نکالیا میتا
دین داناں سُن کے جان اِنہاں گھبرائے
وہلے شوقاں بھیں سُننے والے کیہڑے

کاہنوں لوکاں دے گن گن عیب سناویں
اپنا بدیاں دا دفتر کالا بھاویں

تمت

عُلمائے چودھویں صدی کی کُھلی چٹھی بنام حضرت مسیح ناصری علیہ السلام اور جواب

یہ رسالہ نظم پنجابی ہے۔ جس کو حضرت مسیح موعود علیہ السلام نے خود مصنف کی زبان سے دو دفعہ سن کر چھپوانے کا ارشاد فرمایا۔ اس رسالہ میں نہایت دلچسپ پیرایہ میں حیات مسیح کے عقیدہ کے رد میں قوی دلائل موجود ہیں جن سے حضرت مسیح موعود کے ماننے میں سہولت ہوتی ہے۔ اس رسالہ سے بہت سی سعید روحوں کو فائدہ پہنچا۔ قیمت ار ملنے کا پتہ:-

(مرزا محمد حسین محلہ دار الرحمت قادیان)

حضرت مرزا محمد حسین صاحب (چٹھی مسیح) ابن حضرت مولوی محمد اسماعیل صاحب آف ترگڑی
بیعت ۱۹۰۲ء — وفات ۵ مئی ۱۹۷۱ء

Hazrat Mirza Muhammad Hussain Sahib (Chithi Messiah) S/O Hazrat Maulvi Muhammad Ismail Sahib of Turgahi. He Joined Ahmadiyyat in 1902 and died May 5, 1971